

Serhij Žadan

VOROŠILOVGRAD

prevedla

Primož Lubej in Janja Vollmaier Lubej

PRVI DEL

1

Telefoni obstajajo, da sporočajo razne neprijetnosti. Telefonski glasovi zvenijo hladno in uradno, s slednjim je lažje predajati slabe novice. Vem, o čem govorim. Vse življenje sem se boril s telefonskimi aparati, čeprav brez posebnega uspeha. Telefonisti vsega sveta še naprej spremljajo pogovore, si na kartice beležijo najpomembnejše besede in izraze, medtem ko v hotelskih sobah ležijo psalterji in telefonski imeniki – vse neizogibno za ohranitev vere.

Spal sem oblečen. V kavbojkah in razvlečeni majici. Zbudil sem se, se potikal po sobi, prevračal prazne steklenice za limonado, kozarce, pločevinke in pepelnike, z omako polite krožnike in čevlje, bosonog sem jezno mečkal jabolka, pistacije in ščurkom podobne mastne dateljne. Kadar najemaš stanovanje in živiš sredi tujega pohištva, se naučiš pazljivega ravnanja s stvarmi. Doma sem imel kot kakšen preprodajalec razno kramo, pod kavčem sem skrival gramofonske

plošče in hokejske palice, pozabljena ženska oblačila in od nekod pobrane velike železne prometne znake. Sploh nisem vedel, kaj od vsega tega je moje in kaj je tuja last, zato nisem mogel ničesar zavreči. Toda od prvega dne, od trenutka, ko sem se znašel tukaj, je telefon preprosto ležal na tleh sredi sobe ter s svojim oglašanjem in molčanjem vzbujal sovraštvo. Pred spanjem sem ga pokrival z veliko kartonsko škatlo. Zjutraj sem škatlo odnašal na balkon. Hudičev aparat je ležal sredi sobe in z vsiljivim truščem sporočal, da me nekdo potrebuje.

No, in tako je sedaj nekdo klical. Četrtek, pet zjutraj. Zlezal sem izpod odeje, kartonsko škatlo zalučal stran, pograbil telefon, odšel na balkon. Dvorišče je samevalo tiho in prazno. Skozi stranska vrata banke se je prikazal varnostnik, ki si je privoščil jutranjo cigareto. Kadar te kličejo ob petih zjutraj, to ne obeta nič dobrega. Z zadržano razdraženostjo sem se oglašil. Tako se je vse tudi začelo.

– Halo, takoj sem prepoznal Kočo. Imel je kadilski glas, kot da bi namesto pljuč imel nameščene stare skurjene zvočnike. Gjera, kolega, ne spiš? Zvočniki so hropeli in pljuvali soglasnike. Pet zjutraj, četrtek. Halo, Gjera.

– Hej, sem rekel.

– Prijatelj, je z nizko frekvenco dodal Koča, Gjera.

– Koča, pet zjutraj je, kaj bi rad?

– Gjera, poslušaj, je Koča prešel na zaupljiv svist, nisem te hotel buditi. Tu je tako sranje. Celó noč nisem spal, štekaš? Včeraj je klical tvoj brat.

– In?

– Na kratko, šel je, Herman, je na drugi strani zaskrbnjeno obviselo Kočevo dihanje.

– Daleč? težko se je bilo privaditi njegovim glasovnim nihanjem.

– Daleč, Herman, se je znova vključil Koča. Ko je pričenal s stavkom, se je njegov glas prebijal nekje iz ozadja. Mogoče v Berlin, mogoče v Amsterdam, tega nisem razumel.

– Mogoče čez Berlin v Amsterdam?

– Tudi možno, Gjera, tudi možno, je zahropel Koča.

– Kdaj pa se vrne? sem se uspel sprostiti. Pomislil sem, da je to le rutina, da zgolj sporoča družinske novice.

– Zgleda, Gjera, da nikoli, je znova zašumelo v slušalki.

– Kdaj?

– Nikoli, Gjera, nikoli. Za zmeraj je šel. Včeraj je klical in prosil, da ti povem.

– Kako za zmeraj? nisem razumel. Je pri vas vse v redu?

– Ja, v redu, prijatelj, je Koča izbruhnil visoke tone, vse je v redu.

– Samo da je tvoj brat vse obesil name, a štekaš?! Jaz pa, Gjera, sem že star, sam ne bom sfolgal.

– Kako obesil? nisem mogel razumeti. Kaj je rekel?

– Rekel je, da je v Amsterdamu, prosil je, naj te pokličem. Rekel je, da se ne bo vrnil.

- Kaj pa črpalka?
- Zgleda, da je na meni. Samo da jaz, je Koča svojemu hropenju zopet dodal zaupljivost, ne bom sfolgal. Probleme imam s spanjem. Vidiš, pet zjutraj, pa ne spim.
- A je že dolgo, odkar je šel? sem ga prekinil.
- Ma že pred enim tednom, je odvrnil Koča. Mislil sem, da veš. Tako sranje imamo tu.
- Pa kako, da mi ni nič rekel?
- Ne vem, Gjera, ne vem, kolega. Nikomur ni nič rekel, preprosto je spakiral in zgasnil. Mogoče je hotel, da ne bi nihče vedel.
- Česa ne bi vedel?
- Tega, da bo zgasnil, je pojasnil Koča.
- Pa koga on briga?
- No, ne vem, Gjera, je zavil z glasom Koča, ne vem.
- Koča, kaj se je pri vas zgodilo?
- Gjera, saj me poznaš, je zašepetal Koča, v njegov biznis se nisem vtikal. Ni mi razlagal. Samo spakiral je in zgasnil. Jaz pa, kolega, sam ne bom sfolgal. A bi prišel sem in uredil na licu mesta?
- Uredil kaj?
- No, ne vem, mogoče ti je kaj rekel.
- Koča, že pol leta ga nisem videl.
- No, ne vem, se je dokončno zmedel Koča. Gjera, pridi, ker sam nikakor ... no, razumi me.
- Koča, kaj bluziš? sem končno vprašal. Normalno povej, kaj se je zgodilo.
- Eh, vse je v redu, Gjera, je Kočo zgrabil kašelj, vse je v normali. Skratka, povedal sem ti, ti pa se odloči,

kako in kaj. Grem, stranke imam. Adijo, prijatelj, adijo. Koča je odložil slušalko.

Stranke ima, sem pomislil. Ob petih zjutraj.

***

Prav v središču, v tihi soseski, zasajeni z lipami, sva v stari izseljeni komunalki najemala dve sobi. Lolek je zasedel prehodno sobo bližje hodniku, sam pa sem živel v zadnji, ki je imela izhod na balkon. Preostale sobe so bile trdno zaklenjene. Nihče ni vedel, kaj se skriva za vrati. Sobi nama je oddajal star zategel upokojenec, nekdanji inkasant Fedir Mihajlovič. Poimenoval sem ga Dostojevski. V devetdesetih sta se z ženo odločila emigrirati in Fedir Mihajlovič si je uredil potni list. Toda ko je v rokah držal novi dokument, si je nenadoma premislil in se odločil, da je napočil ravno pravi čas za nov začetek. Tako je žena emigrirala sama, on pa je ostal v Harkovu, da bi tam pazil stanovanje. Ko je občutil svobodo, je Fedir Mihajlovič sobi oddal nama, sam pa se je skrival nekje v konspirativnih stanovanjih. Kuhinja, hodnik in celo kopalnica tega napol uničenega stanovanja so bili zatrtani s predvojnimi pohištvom, razcefranimi knjigami in kopicami revij Ogonjok. Na mizah, stolih in kar na tleh so se valjale posoda in pisane cunje, s katerimi je Fedir Mihajlovič ravnal nežno in jih ni dovolil zavreči. Nisva jih zavrgla in tako se je tuji krami pridružila še najina. Omarice, police in kuhinjski predali so bili natlačeni s temnimi steklenicami in kozarci, iz katerih

so se pobliskavali olje in med, kis in rdeče vino – v slednjem sva ugašala ogorke. Po mizi so se trkljali lešniki in bakreni kovanci, pivovski zamaški in gumbi vojaških površnikov, s svetila so visele stare kravate Fedirja Mihajloviča. Razumevajoče sva sprejemala najinega gostitelja in njegove piratske zaklade, porcelanaste Leninove figurice, težke vilice iz ponarejenega srebra, zaprašene draperije, skozi katere se je prebijalo kot maslo rumenkasto sonce ter po sobi razganjalo prah in prepih. Kadar sva ob večerih sedela v kuhinji, sva brala stenske napise, ki so bili delo Fedirja Mihajloviča, in sicer telefonske številke, naslove, avtobusne vozne rede, napisane s kemičnim svinčnikom kar na tapete, ogledovala sva si z risalnimi žeblički na steno pritrjene izrezke iz koledarjev in fotografije neznanih sorodnikov. Slednji so bili videti strogo in slavnostno, za razliko od samega Fedirja Mihajloviča, ki ga je od časa od časa prineslo v njegovo toplo gnezdo v škripajočih sandalih in gizdalinski čepici, nakar je za nama pobiral prazne steklenice in izginil med lipami, takoj ko je prejel keš za tekoči mesec. Bil je maj, vztrajalo je toplo vreme, dvorišče je zaraščala trava. Včasih, ponoči, so se z ulice oprezno prikradli pari in se ljubili na klopi, pokriti s starimi preprogami. Včasih, proti jutru, so h klopci prišli varnostniki iz banke, posedeli in si zvijali kot majsko svitanje dolge džojnte. Podnevi so sem zahajali potepuški psi, ovohavali mnogotere sledi ljubezni in zaskrbljeno stekli nazaj na središčne ulice mesta. Sonce se je pravkar dvigovalo nad našo stavbo.

***

Ko sem prišel v kuhinjo, se je Lolek v svoji opravi že smukal okoli hladilnika. V temnem suknjiču, sivi kravati in hlačah nedoločljive velikosti, ki so na njem visele kakor zastava v brezvetrju. Odprl sem hladilnik in si skrbno ogledal prazne police.

– Oj, sem se vrgel na stol. Lolek mi je nezadovoljno sedel nasproti, ne da bi odložil tetrapak z mlekom. Nekaj moram urediti, daj, greva do mojega brata.

– Zakaj? ni razumel.

– Kar tako. Rad bi šel.

– Kaj pa je s tvojim bratom, ima kakšne probleme?

– Ah ne, z njim je vse v redu. V Amsterdamu je.

– A ti bi rad k njemu v Amsterdam?

– Ne v Amsterdam. K njemu domov. A greva čez vikend?

– Ne vem, je okleval Lolek, za vikend sem namerala peljati avto na servis.

– Saj ima moj brat servis. Greva.

– Ah, ne vem, je oklevaje odgovoril Lolek. Raje se z njim pogovori po telefonu. In ko je izpil zadnjo kapljo, je dodal: Pripravi se, zamujava že.

***

Čez dan sem nekajkrat telefoniral bratu. Slišal sem dolgo odzvanjanje. Nihče ni odgovoril. Po kosilu sem poklical Kočo. Prav tako neuspešno. Čudno, sem pomislil, mogoče se brat preprosto ne oglasi zaradi

gostovanja v tujem omrežju. Toda Koča vendar mora biti v službi. Poklical sem še enkrat, spet neuspešno. Zvečer sem poklical starše. Javila se je mama.

– Zdravo, sem rekel, se je brat kaj oglasil? Ne, je odgovorila, zakaj pa? Kar tako, sem odgovoril in spregovoril o nečem drugem.

***

– Naslednje jutro sem v pisarni znova pristopil k Loleku.

– Lolek, sem rekel, a greva?

– Kaj pa vem, je zajavkal, a misliš resno, avto je star, še razletel se bo na cesti.

– Lolek, sem začel pritiskati, brat ti bo napravil kapitalni servis. Daj, bodi kolega. Pa menda ne bom šel z vlakom.

– No, ne vem. Kaj pa služba?

– Jutri je vikend, ne me jebat.

– No, ne vem, je znova rekel Lolek, moram se pogovoriti z Borjo. Če naju ne bo s čim zasul.

– Greva ga vprašat, sem rekel in ga potisnil v sosednji kabinet.

Borja in Ljoša – Bolek in Lolek – sta bila bratranca. Poznali smo se z univerze, vsi smo diplomirali iz zgodovine. Nista si bila podobna, Borja je spominjal na japija, bil je suh in postrižen, nosil je kontaktne leče in si celo, tako je bilo videti, delal manikiro. Po drugi strani je bil Ljoša nabit in nekoliko zavrt, nosil je poceni poslovno obleko, se redko strigel, za kon-

taktne leče mu je bilo žal denarja, zato je nosil očala s kovinskimi okvirji. Borja je dajal videz urejenosti, Ljoša zanesljivosti. Borja je bil pol leta starejši in je do bratranca čutil odgovornost, to je tipičen sorodniški kompleks. Bil je iz spodobne družine, njegov oče je delal v komsomolu, nato nadaljeval kariero v neki stranki, bil je načelnik upravne enote, priključil se je opoziciji. Zadnja leta je bil na položaju blizu gubernatorja. Ljoša je bil po drugi strani iz preproste družine, njegova mama je delala kot učiteljica, oče pa je že od osemdesetih delal tlako nekje v Rusiji. Živeli so pri Harkovu, v majhnem mestu, zato je bil Lolek revni sorodnik, in kakor se mu je dozdevalo, so ga zaradi tega vsi imeli radi. Po končanem študiju se je Borja pridružil očetovemu poslu, midva z Lolekom pa sva si prizadevala, da bi se postavila na noge. Delala sva v reklamni agenciji, pri oglasniku, v službi za stike z javnostjo Kongresa nacionalistov in celo v lastni stavnici, ki sva jo zaprla po dveh mesecih delovanja. Pred nekaj leti nama je Borja, ki je bil zaradi najinega životarjenja zaskrbljen in se je spominjal naše brezskrbne študentske mladosti, ponudil zaposlitev na upravni enoti. Bolekov oče je na njegovo ime registriral nekaj mladinskih organizacij, prek katerih so se stekale razne podpore in se prale majhne, toda redne vsote denarja. Postali smo torej sodelavci. Delo je bilo čudno in nepredvidljivo. Urejali smo razne govore, vodili seminarje za mlade voditelje, izvajali delavnice za opazovalce na volitvah, sestavljali politične programe za nove stranke, sekali drva na vikendu Bolekovega očeta, hodili na pogovorne oddaje branit demokratično

izbiro in prali, prali, prali keš, ki se je stekal na naše račune. Na moji vizitki je bilo napisano »neodvisni strokovnjak«. Po enem letu takšnega dela sem si kupil sfriziran računalnik, Lolek pa obtolčenega volkwagna. Z Lolekom sva skupaj najemala stanovanje. Borja je pogosto prihajal na obisk, sedel na tla v moji sobi, vzel v roke telefon in klical prostitutke. Skratka, korporativen primerek. Lolek bratranca ni maral. In zdi se, da tudi mene ne. Vendar sva bila sostanovalca že nekaj let, tako da so bili najini odnosi stabilni, celo enakopravni. Stalno sem mu posojal denar, on pa meni oblačila. Razlika je bila v tem, da sem mu oblačila vedno vrnil. Zadnje mesece sta z bratrancem nekaj šušmarila pri nekem novem poslu, v katerega se nisem vtikal, kajti šlo je za strankarski denar, in nihče ni vedel, kakšen bo razplet. Pred njima sem prikri-val prihranke, kupček dolarjev, ki sem ga hranil na knjižni polici med stranmi Hegla. V glavnem, zaupal sem jima, čeprav sem se zavedal, da je napočil čas za iskanje normalne službe.

***

Borja je sedel v svoji pisarni in se ukvarjal z dokumenti. Na mizi so pred njim ležale mape z rezultati nekih javnomnenjskih raziskav. Ko naju je zagledal, je odprl spletno stran upravne enote.

– O, vidva sta, je dejal vedro, kakor pritiče načelniku. No, kaj vaju je prineslo? je vprašal. Kako sta?

– Borja, sem začel. Rada bi šla k mojemu bratu. Saj ga poznaš, a ne?

– Poznam, je odgovoril Bolek in pričel pozorno preučevati svoje nohte.

– A sva jutri prosta?

Bolek je pomislil, se znova zazrl v nohte in za hrbtom sunkovito sklenil roke.

– Jutri je vikend, je odgovoril.

– Torej greva, sem rekel Ljoši in se vrnil k vratom.

– Počakajta, me je nenadoma ustavil Bolek. Tudi jaz grem z vama.

– Si prepričan? sem nezaupljivo vprašal.

Ni se mi ga dalo jemati s sabo. Opazil sem, da je tudi Loleka spreletela napetost.

– Ja, je zatrdil Bolek, gremo skupaj, saj nimata nič proti?

Lolek je nezadovoljno molčal.

– Borja, sem ga vprašal, zakaj pa bi šel?

– Kar tako, je odgovoril Bolek. Ne bom motil.

Videti je bilo, da je Loleka najbrž vznejevoljila neizogibnost skupne poti z bratrancem, ki ga je nenehno nadziral in ga ni niti za trenutek izpustil izpred oči.

– Toda zgodaj se bomo odpravili, sem se skušal izmakniti, okoli petih.

- Ob petih? je vprašal Lolek.
- Ob petih! je vzkliknil Bolek.
- Ob petih, sem ponovil in krenil k vratom.

Navsezadnje, sem pomislil, naj se sama zmenita.

***

Čez dan sem znova telefoniral Koči. Nihče se ni oglasil. Mogoče je umrl, sem pomislil, pri čemer me je navdalo upanje, da je to res.

***

Zvečer sva z Lolekom sedela doma v kuhinji. Poslušaj, je nenadoma začel, mogoče pa ne bi šli? Morda še enkrat pokličeš tja? Ljoša, sem trdo odvrnil, samo za en dan gremo. V nedeljo bomo doma. Ne najedaj. Ti ne najedaj, je odvrnil Lolek. Dobro, sem odgovoril.

Čeprav, kaj je tukaj dobrega? Star sem triintrideset let. Dolgo in srečno sem živel sam, s starši sem se srečeval redko, z bratom sem vzdrževal normalen odnos. Imel sem nikomur potrebno izobrazbo. Delal sem bogsigavedi kaj. Imel sem dovolj denarja za svoje navade. Da bi se navadil na nove, je bilo prepozno. Vse mi je ustrezalo. S stvarmi, ki mi niso bile pogodu, se nisem ukvarjal. Pred enim tednom je izginil moj brat. Izginil, in to celo brez opozorila. Po mojem se mi je v življenju posrečilo.

Parkirišče je bilo prazno in na njem smo bili videti sumljivo. Borja je zamujal. Predlagal sem, da kreneva, a se je Lolek upiral, hodil v supermarket po kavo iz avtomata, mimogrede poklepetal z varnostniki, ki so tukaj, pri velikem osvetljenem supermarketu, tudi živeli. V jutranjem zraku so izložbe rumenkasto odsevale. Supermarket je spominjal na čezoceanško, nasjedlo na plitvini. Od časa do časa so parkirišče pretekla pasja krdela, nezaupljivo ovohavala moker asfalt in vzdigovala glave jutranjemu soncu nasproti. Lolek se je zleknil na vozniški sedež, verižno kadil in živčno grabil za telefonom, neprestano telefoniral bratranču. Nasploh sta se zadnje čase pogosto klicala, si nerovno nekaj očitala in se stalno prerekala. Kakor da drug drugemu ne bi zaupala. Lolek je še enkrat stekel po kavo iz avtomata, si jo ob povratku zlil na obleko, si temeljito brisal madeže z vlažilnimi robčki in preklinjal bratranca ter njegovo zamujanje. Z Lolekom je bilo vedno tako – poleti se je potil, pozimi ga je zeblo, za volanom se ni mogel udobno namestiti in v obleki se je počutil nesamozavestno. Bratranec ga je zvelkel v napeto in delikatno situacijo. Svetoval sem mu, naj se ne vpleta, toda Lolek me ni poslušal, premamila ga je možnost lahkega zaslužka. Preostala sta mi prizanesljivo opazovanje teh njegovih poskusov finančnih mahinacij in tolažba, da se nisem spustil v sumljiv naklep. Tudi sam sem se odpravil po kavo, poklepetal z varnostniki in s čipsom nahranil pse. Morali bi že oditi. Toda Lolek ni mogel oditi brez bratranca.

***

Pritekel je izza vogala, nebogljeno pogledoval naokoli in odganjal pse. Lolek je potrobil, Borja naju je opazil in stekel k avtu. Psi so mu sledili s spodvitimi, scufanimi repi. Odprl je zadnja vrata in skočil v notranjost. Nosil je obleko in zeleno, precej zmečkano srajco.

- Borja, je dejal Lolek, kaj kurac?
- Pizda, Ljoša, je na to odvrnil Bolek, ne govori.

Pozdravil je tudi mene in iz žepa suknjiča vzel šop CD-jev.

- Kaj imaš to? sem povprašal.
- Glasbo sem zapekel, je pojasnil Bolek. Da jo bomo poslušali med potjo.
- Saj imam svoj predvajalnik, sem odgovoril.
- Bova pa midva z Ljošo poslušala.

Ljoša se je skremžil v odgovor.

- Lolek, sem se zasmel. Pa ne da ti bratranec določa, kaj boš poslušal?
- Nič ne določa, je užaljeno odvrnil Lolek.
- Kakšna glasba pa je? sem se pozanimal.
- Parker.
- In to je vse?
- Ja. Deset Parkerjevih CD-jev. Česa bolj zanimivega nisem našel, je pojasnil Bolek.
- Bedak, je na to dejal Lolek in speljal.

***

Glasba je potresavala volkswagen, kot da je konzerva, po kateri tolčejo z leseno palico. Borja, ki je sedel zadaj, si je zrahljal kravatni vozel in se napeto razgledoval po spalnem naselju. Kmalu smo se za tovarno traktorjev in tržnico končno iztrgali z obvoznice. Za sabo smo pustili mesto in se odpeljali proti jugovzhodu. Pri nadzorni točki so stali policisti. Eden od njih se je leno ozrl v našo smer, in ker ni opazil ničesar zanimivega, se je obrnil k svojim. Poskusil sem nas videti z njegovimi očmi. Črn, rabljen volkswagen, diskontne obleke, čevlji iz lanske kolekcije, ure z razprodaj, reklamni vžigalniki od prijateljev za praznike, sončna očala iz supermarketov: trpežne poceni reči, ne preveč obrabljene ne preveč bleščeče, nič odvečnega, nič posebnega. Takih tipov se ne splača ustavljati in ožemati.

***

Zeleni griči so se vlekli po obeh straneh ceste, maj je bil topel in vetroven, ptiči so spreletavali polja in se v glasnih jatah potapljali v zračne tokove. Pred nami so na obzorju sijali beli nebotičniki, nad katerimi je pripekalo rdeče sonce, podobno vroči košarkarski žogi.

- Tankati moramo, je rekel Lolek.
- Kmalu bo črpalka, sem odgovoril.
- In kaj popiti, se je oglasil Bolek.
- Antifriz, mu je predlagal bratranec.

Na črpalki sva z Borjo šla v prodajalno iskat kavo. Medtem ko je Lolek točil gorivo, sva stopila na teraso, kjer je stalo nekaj plastičnih mizic. Za kovinsko mrežo se je pričenjalo koruzno polje. Majsko rastlinje, lepljivo in barvito, je bodlo v oči in se zažiralo v mrežnico. Na parkirišču se je gnetlo nekaj tovornjakov, vozniki so očitno spali. Borja je pristopil k zadnji mizi, vzel plastičen stol, ga s prtičkom očistil in se previdno usedel. Tudi jaz sem sedel. Kmalu se nama je pridružil Lolek.

– Sem že, je rekel, lahko gremo dalje. Koliko še imamo?

– Dvesto kilometrov, sem odgovoril. Čez par ur bomo prispeli.

– Kaj pa poslušáš? je vprašal Lolek in pokazal na predvajalnik, ki sem ga položil na mizo.

– Vse po vrsti, sem odvrnil. Zakaj si ne kupiš česa takega?

– Predvajalnik imam v avtu.

– Zato pa poslušáš, kar ti posname bratranec.

– Normalno muziko mu pečem, je bil užaljen Bolek.

– Jaz poslušam radio, je dodal Ljoša.

– Na tvojem mestu ne bi zaupal njegovemu glasbenemu okusu, sem dejal Loleku. Treba je poslušati glasbo, ki ti je všeč.

– No, no, Herman, se ni strinjal Bolek. Treba je zaupati drug drugemu, a ne, Ljoša?

– Mhm, je negotovo odgovoril Lolek.

– Dobro, sem rekel, meni je vseeno. Poslušajta, kar hočeta.

– Herman, ti si preveč nezaupljiv, je pridal Bolek. Ne zaupaš partnerjem. To ne gre tako. Ampak, kakorkoli, na naju se lahko vedno zanesesh. Kam sploh gremo?

– Domov, sem odvrnil. Zaupaj mi.

Bolje je dospeti tja čim prej, sem pomislil. Tem bolj, ker nihče ne ve, kako dolgo se bomo tam zadržali.

***

Borja mi je podtaknil Parkerjeve CD-je. Ubogljivo sem jih predvajal drugega za drugim. Parkerjev alt je paral ušesa. Njegov saksofon je rohnel kakor kemijsko orožje, ki desetka sovražno vojsko. Parker je dihal skozi ustnik, izpihoval zlat plamen brezgrešnega srda, njegovi črni prsti so prodirali k odprtim ranam ozračja in od tam vlekli bakrene kovance in suho sadje. Preposlušane CD-je sem metal v svoj razdrapan usnjen nahrbtnik. Čez eno uro smo prispeli do najbližjega mesta. Prevozili smo center, skočili na most in bili priča prometni nesreči.

Sredi mostu je stal tovornjak, ki je do konca zaprl promet v obeh smereh. Avti so zapeljali na most in se znašli v spretno nastavljeni pasti – nemogoče se je bilo pomakniti naprej ali nazaj, vozniki so trobili, tisti, ki so bili bliže, so izstopali iz avtov in hodili gledat, kaj se dogaja. Bil je star tovornjak za prevoz perutnine, oblepljen s perjem in listjem ter do vrha naložen s kokošnjimi kletkami. Bilo jih je na stotine,

teh kletk, v katerih so se s perutmi in kljuni ravsale velike, okorne ptice. Videti je bilo, da je voznik trčil v železno ograjo, ki je ločevala pločnik, tovornjak s perutnino se je prevrnil in zabarikadiral cesto. Zgornje kletke so se razsule po cestišču in sedaj so se začudene kure potikale okoli tovornjaka, skakale na havbe, stale na ograji mosta in pod kolesi kamionov nesle jajca. Voznik tovornjaka s kurami je takoj pobegnili s kraja nesreče. Za povrh še s ključi. Okoli tovornjaka sta se potikala dva policaja, ki očitno nista vedela, kaj storiti. Sovražno sta preganjala kure in pri očitidnih skušala izvedeti vsaj kaj malega o vozniku. Pričanja so si nasprotovala. Nekdo je trdil, da je voznik skočil z mostu v vodo, nekdo je videl, da ga je pobral drug tovornjak, nekdo pa je šepetaje prepričeval, da se je tovornjak peljal sploh brez voznika. Policaja sta bila popolnoma izgubljeni in sta se trudila vzpostaviti radijsko zvezo s postajo.

– O, tole bo pa dolgo, je rekel Ljoša, ko se je po pogovoru s policajema vrnil k avtu. Nekje bi radi našli hiab. Samo danes je vikend, kurca ga bodo našli.

Za nami je že nastala kolona, avtov je bilo vse več.

– A lahko gremo po drugi poti? sem predlagal.

– Kako? je nezadovoljno odvrnil Ljoša. Zdaj smo pečeni. Morali bi ostati doma.

Nenadoma je na našo havbo skočila težka, rejena kokoš. Oprezno je naredila nekaj korakov in obstala.